

Czwartek, 13 marca 2014 r.

P7_TA(2014)0240

Aspekty dotyczące zatrudnienia i aspekty społeczne roli i działań trojki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie zatrudnienia i społecznych aspektów działań i roli trojki (EBC, Komisja i MFW) w odniesieniu do objętych programem państw członkowskich strefy euro (2014/2007(INI))

(2017/C 378/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 9, 151, 152 i 153,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej tytuł IV (Solidarność),
- uwzględniając zrewidowaną Europejską kartę społeczną, w szczególności jej art. 30 w sprawie prawa do ochrony przed ubóstwem i marginalizacją społeczną,
- uwzględniając wysłuchanie publiczne przeprowadzone przez Komisję Zatrudnienia i Spraw Socjalnych w dniu 9 stycznia 2014 r. nt. zatrudnienia i społecznych aspektów działań i roli trojki w sprawie objętych programem państw członkowskich strefy euro,
- uwzględniając cztery projekty not w sprawie polityki zawierające oceny aspektów i wyzwań społecznych i w dziedzinie zatrudnienia odpowiednio w Grecji, Portugalii, Irlandii i na Cyprze, przygotowane w styczniu 2014 r. przez Dyрекcję ds. Polityki Gospodarczej i Naukowej, Dział ds. Wspierania Zarządzania Gospodarczego w DG IPOL,
- uwzględniając dialog gospodarczy i wymianę poglądów z greckim ministrem finansów i greckim ministrem pracy, zabezpieczenia społecznego i opieki socjalnej, zorganizowane wspólnie przez komisje EMPL i ECON w dniu 13 listopada 2012 r.,
- uwzględniając pięć decyzji Europejskiego Komitetu Praw Społecznych Rady Europy z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie systemów emerytalnych w Grecji ⁽¹⁾,
- uwzględniając 365. sprawozdanie Komitetu ds. Wolności Związkowych Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie skutków ograniczeń budżetowych nałożonych na władze regionalne i lokalne w związku z wydatkami z funduszy strukturalnych UE w państwach członkowskich ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. zatytułowaną „Wpływ kryzysu na dostęp słabszych grup społecznych do usług opieki” ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2012 r. w sprawie zatrudnienia i aspektów społecznych w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2012 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2013 r. zatytułowany „Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2014 r.” (COM(2013)0800) oraz załączony do niego projekt wspólnego sprawozdania o zatrudnieniu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: realizacja priorytetów na rok 2013 ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ http://www.coe.int/T/DGHL/Monitoring/SocialCharter/NewsCOEPortal/CC76-80Merits_en.asp.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0401.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0328.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0246.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 249 E z 30.8.2013, s. 4.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0447.

Czwartek, 13 marca 2014 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 października 2013 r. zatytułowany „Wzmocnienie społecznego wymiaru unii gospodarczej i walutowej” (COM(2013)0690),
- uwzględniając pytanie O-000122/2013 – B7-0524/2013 skierowane do Komisji oraz powiązaną rezolucję Parlamentu z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Wzmocnienie społecznego wymiaru unii gospodarczej i walutowej” ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię komisji EMPL z myślą o rezolucji Parlamentu z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie sprawozdania przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy pt. „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2010 r. zatytułowany „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej” (COM(2010)0758), oraz swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w tej samej sprawie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie paktu na rzecz inwestycji społecznych – reakcja na kryzys ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofound z dnia 12 grudnia 2013 r. zatytułowane „Stosunki przemysłowe i warunki pracy w Europie w 2012 r.”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lutego 2013 r. zatytułowany: „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020” (COM(2013)0083),
- uwzględniając pytanie O-000057/2013 – B7-0207/2013 skierowane do Komisji oraz powiązaną rezolucję Parlamentu z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając czwarte sprawozdanie monitorujące Komitetu Regionów nt. strategii „Europa 2020” z października 2013 r.,
- uwzględniając dokument roboczy MOP nr 49 z dnia 30 kwietnia 2013 r. zatytułowany „Wpływ kryzysu w strefie euro na irlandzkie partnerstwo społeczne: analiza polityczna gospodarki”,
- uwzględniając dokument roboczy MOP nr 38 z dnia 8 marca 2012 r. zatytułowany „Dialog społeczny i układy zbiorowe w czasach kryzysu: przypadek Grecji”,
- uwzględniając sprawozdanie MOP z dnia 30 października 2013 r. zatytułowane „Walka z kryzysem na rynku pracy w Portugalii”,
- uwzględniając sprawozdanie ośrodka analitycznego Bruegel z dnia 17 czerwca 2013 r. zatytułowane „Pomoc UE-MFW dla krajów ze strefy euro: pierwsza ocena” (Bruegel Blueprint 19),
- uwzględniając biuletyny informacyjne Eurostatu na temat wskaźników euro, z dnia 12 lutego 2010 r. (22/2010) i 29 listopada 2013 r. (179/2013),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0515.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0430.

⁽³⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 57.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0419.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0266.

Czwartek, 13 marca 2014 r.

- uwzględniając analizę polityki gospodarczej OECD nr 1 z dnia 12 kwietnia 2012 r. zatytułowaną „Konsolidacja fiskalna: ile, jak szybko i w jaki sposób? – Prognoza gospodarcza”,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając dokument roboczy Europejskiego Instytutu Związków Zawodowych z maja 2013 r. zatytułowany „Kryzys euro i jego wpływ na krajową i europejską politykę społeczną”,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z czerwca 2013 r. zatytułowane „Zmiany na rynku pracy w Europie w 2013 r.” (seria European Economy 6/2013),
 - uwzględniając dokument Caritas Europe z lutego 2013 r. zatytułowany „Wpływ europejskiego kryzysu: analiza wpływu kryzysu i polityki oszczędnościowej na ludzi ze szczególnym uwzględnieniem Grecji, Irlandii, Włoch, Portugalii i Hiszpanii”,
 - uwzględniając podsumowanie polityczne Oxfam z września 2013 r. zatytułowane „Raport ostrzegawczy: prawdziwe koszty polityki oszczędnościowej i nierówności w Europie”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0135/2014),
- A. mając na uwadze, że bezprecedensowy kryzys gospodarczy i finansowy, który obnażył niestabilność finansów publicznych w niektórych państwach członkowskich, a także środki w ramach programów dostosowań gospodarczych przyjęte w odpowiedzi na sytuację w Grecji (maj 2010 r. i marzec 2012 r.), Irlandii (grudzień 2010 r.), Portugalii (maj 2011 r.) i na Cyprze (czerwiec 2013 r.) miały bezpośredni i pośredni wpływ na poziom zatrudnienia i warunki życia wielu ludzi; mając na uwadze, że wszystkie programy, chociaż zostały formalnie podpisane przez Komisję, zostały opracowane wspólnie przez MFW, Eurogrupę, Europejski Bank Centralny (EBC), Komisję i państwa członkowskie, które miały otrzymać pomoc, podobnie jak wspólnie zostały ustalone zapisane w nich warunki;
- B. mając na uwadze, że gdy możliwe będzie zapewnienie stabilności gospodarczej i budżetowej w omawianych czterech krajach, w centrum działań powinny znaleźć się kwestie socjalne, ze szczególnym naciskiem na tworzenie miejsc pracy;
- C. mając na uwadze, że art. 9 TFUE stanowi, że: „Przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wyłączenia społecznego, a także z wysokim poziomem kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego”;
- D. mając na uwadze, że art. 151 TFUE stanowi, iż działanie podejmowane przez UE i jej państwa członkowskie musi być spójne z podstawowymi prawami socjalnymi ustanowionymi w Europejskiej karcie społecznej z 1961 r. i we Wspólnotowej karcie socjalnych praw podstawowych pracowników z 1989 r. w celu poprawy między innymi dialogu społecznego; mając na uwadze, że art. 152 TFUE stanowi, że: „Unia uznaje i wspiera rolę partnerów społecznych na swoim poziomie, uwzględniając różnorodność systemów krajowych. Ułatwia ona dialog między nimi, szanując ich autonomię”;
- E. mając na uwadze, że w art. 36 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nałożono na Unię obowiązek uznawania i poszanowania dostępu „do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, przewidziany w ustawodawstwach i praktykach krajowych, zgodnie z Traktatami, w celu wspierania spójności społecznej i terytorialnej Unii”; mając na uwadze, że art. 14 TFUE stanowi, że „zważywszy na miejsce, jakie usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym zajmują wśród wspólnych wartości Unii, jak również ich znaczenie we wspieraniu jej spójności społecznej i terytorialnej, Unia i Państwa Członkowskie, każde w granicach swych kompetencji i w granicach stosowania Traktatów, zapewniają, aby te usługi funkcjonowały na podstawie zasad i na warunkach, w szczególności gospodarczych i finansowych, które pozwolą im wypełniać ich zadania”; mając na uwadze, że w art. 345 TFUE przewidziano, że Traktaty „nie przesądzają w niczym zasad prawa własności w państwach członkowskich”; a także mając na uwadze, że protokół nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym zawiera szczegółowe odniesienie do wspólnych wartości Unii w kontekście usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

- F. mając na uwadze, że art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) stanowi, że: „Unia uznaje prawa, wolności i zasady określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej z 7 grudnia 2000 roku [...], która ma taką samą moc prawną jak Traktaty”, a także mając na uwadze, że w ust. 2 i 3 tego artykułu przewidziano przystąpienie do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i że ustępy te stanowią, iż prawa te są częścią prawa Unii jako zasady ogólne prawa;
- G. mając na uwadze, że w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej przewidziano między innymi prawo do rokowań i działań zbiorowych (art. 28), ochronę w przypadku nieuzasadnionego zwolnienia z pracy (art. 30), należyte i sprawiedliwe warunki pracy (art. 31), uznanie i poszanowanie prawa do świadczeń z zabezpieczenia społecznego oraz do usług społecznych, a także – w celu „zwalczania wykluczenia społecznego i ubóstwa” – prawo do zapewnienia „godnej egzystencji wszystkim osobom pozbawionym wystarczających środków” (art. 34), prawo dostępu do profilaktycznej opieki zdrowotnej i prawo do korzystania z leczenia (art. 35) oraz uznanie i poszanowanie prawa dostępu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (art. 36);
- H. mając na uwadze, że strategia „Europa 2020” zaproponowana przez Komisję dnia 3 marca 2010 r. i zatwierdzona przez Radę Europejską w dniu 17 czerwca 2010 r. zawiera, wśród pięciu głównych celów, które mają zostać osiągnięte do 2020 r., następujące dążenia: zatrudnienie kobiet i mężczyzn w wieku 20–64 lat na poziomie 75 %; ograniczenie wczesnego kończenia nauki do poziomu poniżej 10 % i zwiększenie odsetka osób w wieku 30–34 lat z wyższym wykształceniem lub równoważnym wykształceniem do co najmniej 40 %; ograniczenie ubóstwa poprzez wydobycie co najmniej 20 mln osób z sytuacji zagrożenia ubóstwem i wykluczeniem społecznym;
- I. mając na uwadze, że zgodnie z opracowywanym przez Komisję kwartalnym przeglądem zatrudnienia i sytuacji społecznej w UE z października 2013 r. wyraźny spadek PKB w Grecji, Portugalii i Irlandii przełożył się w znacznej mierze na spadek zatrudnienia;
- J. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 21 listopada 2013 r. Parlament z zadowoleniem przyjął komunikat Komisji z dnia 2 października 2013 r. pt. „Wzmocnienie społecznego wymiaru unii gospodarczej i walutowej” i wniosek dotyczący ustanowienia tabeli wyników kluczowych wskaźników zatrudnienia i wskaźników socjalnych, uzupełniającej procedurę dotyczącą zakłóceń równowagi makroekonomicznej i wspólne sprawozdanie o zatrudnieniu, jako krok ku społecznemu wymiarowi UGW; podkreśla, że rzeczony wskaźniki powinny być wystarczające do oddania pełnego i przejrzystego obrazu zatrudnienia i sytuacji społecznej państw członkowskich; mając na uwadze, że w rezolucji podkreślono potrzebę dopilnowania, aby tego rodzaju monitorowanie miało na celu ograniczenie społecznych różnic między państwami członkowskimi oraz wspieranie konwergencji społecznej o wysokich standardach i postępu społecznego;
- K. mając na uwadze, że z dostępnych danych wynika, iż w omawianych czterech krajach zaobserwowano regres postępów w osiąganiu socjalnych celów strategii „Europa 2020” (zob. załącznik 1), z wyjątkiem celów dotyczących osób przedwcześnie kończących naukę oraz szkolenia i uzyskania wyższego wykształcenia;
- L. mając na uwadze, że długoterminowe prognozy gospodarcze w tych krajach poprawiają się; mając na uwadze, że powinno to zacząć pomagać w tworzeniu nowych miejsc pracy w tych gospodarkach i odwrócić tendencję polegającą na spadku zatrudnienia;
1. stwierdza, że instytucje UE (EBC, Komisja i Eurogrupa) również ponoszą odpowiedzialność za warunki określone programach dostosowań gospodarczych; zauważa również, że istnieje potrzeba zagwarantowania stabilności finansów publicznych i zapewnienia obywatelom odpowiedniej ochrony socjalnej;
 2. ubolewa, że Parlament był zupełnie marginalizowany na wszystkich etapach programów: etapie przygotowawczym, etapie opracowywania mandatów i etapie monitorowania wpływu wyników programów i powiązanych środków; stwierdza, że nawet jeżeli taka współpraca z Parlamentem Europejskim nie była obowiązkowa ze względu na brak podstawy prawnej, brak instytucji europejskich, a także europejskich mechanizmów finansowych oznaczał, że programy musiały być tworzone prowizorycznie, co doprowadziło do zawarcia porozumień finansowych i instytucjonalnych poza metodą wspólnotową; w tym samym kontekście zauważa, że EBC podjął decyzje niewchodzące w zakres jego kompetencji; przypomina, że Komisja odgrywa rolę strażnika Traktatów oraz że rola ta powinna być zawsze respektowana; uważa, że tylko instytucje prawdziwie rozliczalne demokratycznie powinny kierować politycznym procesem opracowywania i wdrażania programów dostosowawczych w krajach doświadczających poważnych trudności finansowych;
 3. ubolewa, że programy te zostały opracowane bez wystarczających środków oceny ich następstw w postaci oceny skutków lub koordynacji z Komitetem Zatrudnienia, Komitetem Ochrony Socjalnej, Radą ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (Rada EPSCO) lub komisarzem ds. zatrudnienia i spraw społecznych; wyraża również ubolewanie w związku z tym, że nie skonsultowano się z MOP oraz że pomimo ważnych skutków społecznych nie przeprowadzono konsultacji z organami doradczymi ustanowionymi na mocy Traktatu, a zwłaszcza z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym (EKES) i Komitetem Regionów;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

4. ubolewa, że warunki narzucone w zamian za pomoc finansową zagroziły celom społecznym UE z kilku powodów:
- UE była źle przygotowana i nie posiadała odpowiednich instrumentów, aby rozwiązać wynikłe problemy, związane zwłaszcza z ogromnym kryzysem zadłużeniowym, co było sytuacją wymagającą natychmiastowej reakcji w celu uniknięcia upadłości;
 - chociaż programy mają określony czas trwania, szereg przewidzianych w nich środków nie powinno być mieć charakteru długoterminowego;
 - środki są szczególnie uciążliwe, głównie z tego względu, że pogorszenie sytuacji ekonomicznej i społecznej nie zostało wykryte na czas, pozostawiono niewiele czasu na ich wdrożenie i nie przeprowadzono odpowiednich ocen skutków ich wpływu na dystrybucję dochodów w różnych grupach społecznych;
 - pomimo wezwań ze strony Komisji fundusze unijne pozostałe z ram finansowych na lata 2007–2013 nie zostały w odpowiednim czasie uruchomione;
 - środkom mogły towarzyszyć większe starania o ochronę słabszych grup społecznych, w tym środki zapobiegające wysokiemu poziomowi ubóstwa, deprywacji i nierównościom zdrowotnym wynikającym z faktu, że grupy o niskich dochodach są szczególnie zależne od publicznych systemów opieki zdrowotnej;

Zatrudnienie

5. stwierdza, że niezwykle silny kryzys gospodarczy i finansowy oraz polityka dostosowań w omawianych czterech krajach doprowadziły do wzrostu bezrobocia i wskaźników redukcji zatrudnienia, a także liczby osób długotrwale bezrobotnych, a w niektórych przypadkach skutkowało pogorszeniem warunków pracy; zaznacza, że wskaźniki zatrudnienia mają zasadnicze znaczenie dla stabilności systemów ochrony socjalnej i systemów emerytalnych, a także dla osiągnięcia celów społecznych i celów związanych z zatrudnieniem określonych w strategii „Europa 2020”;

6. stwierdza, że nie spełniono oczekiwań związanych z przywróceniem wzrostu i tworzeniem miejsc pracy za pomocą wewnętrznej dewaluacji mającej na celu przywrócenie konkurencyjności; podkreśla, że niespełnienie tych oczekiwań odzwierciedla tendencję do niedoszacowania strukturalnego charakteru kryzysu i znaczenia utrzymania popytu wewnętrznego, inwestycji i wsparcia gospodarki realnej za pomocą kredytu; podkreśla procykliczny charakter polityki oszczędnościowej oraz brak towarzyszących jej zindywidualizowanych zmian lub reform strukturalnych, w których zwrócono by szczególną uwagę na słabsze grupy społeczne, tak aby osiągnąć wzrost, któremu towarzyszyłyby spójność społeczna i zatrudnienie;

7. stwierdza, że wysokie stopy bezrobocia i niepełnego zatrudnienia w połączeniu z cięciami płac w sektorze publicznym i prywatnym, a także – w niektórych przypadkach – brak skutecznych działań zwalczających uchylanie się od opodatkowania przy jednoczesnym obniżeniu składek naruszają stabilność i adekwatność publicznych systemów zabezpieczeń społecznych w wyniku niedostatecznego finansowania zabezpieczenia społecznego;

8. stwierdza, że pogorszenie warunków i spadek liczby MŚP to jedna z głównych przyczyn redukcji zatrudnienia i największe zagrożenie dla przyszłego ożywienia; stwierdza, że polityka dostosowań nie uwzględnia strategicznych sektorów, które należy wziąć pod uwagę, aby zagwarantować przyszły wzrost i spójność społeczną; stwierdza, że doprowadziło to do likwidacji wielu miejsc pracy w strategicznych sektorach takich jak badania, rozwój i innowacje; zaznacza, że omawiane cztery kraje muszą podjąć wysiłki zmierzające do stworzenia sprzyjających warunków potrzebnych przedsiębiorstwom, a zwłaszcza MŚP, do rozwoju stabilnej działalności w perspektywie długoterminowej; zaznacza, że w sektorze publicznym zlikwidowano wiele miejsc pracy w podstawowych sektorach takich jak zdrowie, edukacja i publiczne usługi społeczne;

9. ubolewa, że największy poziom bezrobocia odnotowuje się wśród młodzieży, a sytuacja jest szczególnie poważna w krajach takich jak Grecja (gdzie stopa bezrobocia przekracza 50 %), Portugalia i Irlandia (gdzie stopa bezrobocia przekroczyła 30 % w 2012 r.) oraz Cypr (gdzie wynosi ona około 26,4 %); stwierdza, że dane te utrzymują się pięć lat po rozpoczęciu kryzysu; ubolewa, że nawet gdy młode osoby znajdą pracę, większość z nich – średnio 43 %, w porównaniu z 13 % wśród dorosłych pracowników – pracuje w niepewnych warunkach lub w niepełnym wymiarze godzin, co utrudnia im niezależnienie się od swoich rodzin i prowadzi do utraty innowacyjności i zasobów eksperckich, co ma wpływ na wzrost i produkcję;

10. stwierdza, że najsłabsze grupy na rynku pracy – osoby długotrwale bezrobotne, kobiety, pracownicy migrujący i osoby niepełnosprawne – najbardziej odczuły skutki bezrobocia, w tych grupach odnotowuje się też wyższe poziomy bezrobocia niż średnia krajowa; zwraca uwagę na poważny wzrost długotrwałego bezrobocia kobiet i starszych pracowników oraz dodatkowe trudności, z którymi pracownicy ci będą musieli się zmierzyć, kiedy będą próbować powrócić na rynek pracy, gdy dojdzie wreszcie do ożywienia gospodarczego; podkreśla, że pracownicy ci potrzebują ukierunkowanych środków;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

11. ostrzega, że w przypadku braku przedsięwzięcia środków naprawczych wspomniane ogromne różnice, zwłaszcza w przypadku młodszego pokolenia, w perspektywie długookresowej mogą doprowadzić do strukturalnego wypaczenia rynku pracy w omawianych czterech krajach, ograniczyć w nich zdolność do poprawy koniunktury, wywołać niezamierzone migracje, które dodatkowo nasilą efekt obecnego drenażu mózgow, i zwiększyć utrzymujące się różnice między państwami członkowskimi zapewniającymi miejsca pracy a tymi, które zapewniają tanią siłę roboczą; ubolewa, że negatywny rozwój sytuacji ekonomicznej i społecznej jest jedną z podstawowych motywacji młodych ludzi do migracji i korzystania z ich prawa do swobodnego przemieszczania się;

12. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że w niektórych przypadkach i sektorach wraz likwidacją miejsc pracy pogorszyła się również ich jakość, wzrosła natomiast częstotliwość niepewnych form zatrudnienia, a podstawowe standardy pracy uległy pogorszeniu; podkreśla, że państwa członkowskie muszą podejmować ukierunkowane działania w celu walki z coraz częstszymi przypadkami wymuszonej pracy w niepełnym wymiarze godzin i zawierania umów na czas określony, bezpłatnych stażów i praktyk zawodowych oraz fikcyjnej pracy na własny rachunek, a także działalności szarej strefy gospodarki; stwierdza ponadto, że nawet jeżeli ustalanie wynagrodzeń nie wchodzi w zakres kompetencji UE, programy miały wpływ na wynagrodzenia minimalne: w Irlandii trzeba było obniżyć wynagrodzenie minimalne o blisko 12 % (decyzja została jednak później zmieniona), a w Grecji zadekretowano radykalne cięcie o 22 %;

13. przypomina, że w strategii „Europa 2020” trafnie stwierdzono, iż dane, które należy obserwować, to wskaźnik zatrudnienia informujący o dostępności zasobów ludzkich i finansowych niezbędnych do zapewnienia stabilności naszego modelu gospodarczego i społecznego; domaga się, aby nie mylić spowolnienia wzrostu bezrobocia z przywracaniem zlikwidowanych miejsc pracy, ponieważ nie uwzględnia się wzrostu emigracji; zauważa, że spadek zatrudnienia w przemyśle stanowił problem jeszcze przed uruchomieniem programów; podkreśla, że potrzeba większej liczby miejsc pracy o lepszej jakości; przypomina, że w ciągu ostatnich czterech lat w omawianych czterech krajach zlikwidowano 2 mln miejsc pracy, tj. 15 % miejsc pracy istniejących w 2009 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ostatnie dane pokazują niewielki wzrost zatrudnienia w Irlandii, na Cyprze i w Portugalii;

Ubóstwo i wykluczenie społeczne

14. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że wśród warunków udzielenia pomocy finansowej przewidzianych w programach znajdują się zalecenia przeprowadzenia konkretnych cięć rzeczywistych wydatków socjalnych w podstawowych obszarach, takich jak emerytury, usługi podstawowe, opieka zdrowotna i, w niektórych przypadkach, produkty farmaceutyczne do podstawowej ochrony osób najbardziej narażonych na zagrożenia, a także ochrona środowiska, zamiast zaleceń zapewniających rządowi krajowemu większą swobodę w podejmowaniu decyzji dotyczących tego, w jakich dziedzinach zastosować oszczędności; obawia się, że środki te będą miały największy wpływ na walkę z ubóstwem, zwłaszcza z ubóstwem dzieci; ponownie stwierdza, że walka z ubóstwem, a zwłaszcza z ubóstwem dzieci, nadal powinna być celem do osiągnięcia przez państwa członkowskie, a polityka fiskalna i polityka konsolidacji budżetowej nie powinny tego celu podważać;

15. wyraża zaniepokojenie faktem, że w trakcie opracowywania i realizacji programów dostosowań gospodarczych nie zwrócono należytej uwagi na wpływ polityki finansowej na zatrudnienie i skutki społeczne, a także że – w przypadku Grecji – realizowany scenariusz oparto na błędnym założeniu dotyczącym mnożnika finansowego, skutkiem czego nie podjęto w porę działań w celu ochrony najsłabszych przed ubóstwem, ubóstwem pracujących oraz wykluczeniem społecznym; wzywa Komisję, aby uwzględniła również wskaźniki socjalne przy renegowaniu programów dostosowań gospodarczych i zastępowaniu środków zalecanych każdemu państwu członkowskiemu w celu zapewnienia niezbędnych warunków do wzrostu i pełnej zgodności z podstawowymi zasadami i wartościami społecznymi UE;

16. stwierdza, że chociaż Komisja w swoim kwartalnym przeglądzie z października 2013 r. („Zatrudnienie i sytuacja społeczna w UE”) podkreśla znaczenie wydatków na ochronę socjalną jako zabezpieczenia przed ryzykiem społecznym, obniżenie wydatków społecznych w Grecji, Irlandii i Portugalii po 2010 r. było największe w UE;

17. podkreśla, że w niektórych przypadkach powstają nowe formy ubóstwa klasy średniej i pracującej, gdzie problemy ze spłatą kredytów hipotecznych i wysokie ceny energii powodują ubóstwo energetyczne i zwiększają liczbę eksmisji i egzekucji; wyraża zaniepokojenie w związku z potwierdzonym wzrostem poziomu bezdomności i wykluczenia mieszkaniowego; przypomina, że stanowi to naruszenie praw podstawowych; zaleca państwom członkowskim i ich władzom lokalnym, aby określiły neutralną politykę mieszkaniową sprzyjającą powstawaniu lokali socjalnych i mieszkań przystępnych cenowo w celu rozwiązania problemu niezamieszkałych lokali oraz aby wdrożyły skuteczne polityki zapobiegawcze w celu zmniejszenia liczby eksmisji;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

18. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że niestabilna sytuacja społeczna oraz mikro- i makroekonomiczna w tych krajach jest przyczyną nasilenia się nierówności regionalnych i terytorialnych i podważa deklarowany przez UE cel, jakim jest wzmocnienie spójności regionalnej w jej granicach;

19. stwierdza, że organizacje społeczne i międzynarodowe ostrzegają przed wpływem nowej skali wynagrodzeń oraz nowego systemu szeregowania i zwalniania w sektorze publicznym na różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn; stwierdza, że MOP wyraziła zaniepokojenie nieproporcjonalnym wpływem nowych elastycznych form zatrudnienia na wynagrodzenie kobiet; stwierdza ponadto, że MOP zwróciła się do rządów o monitorowanie wpływu polityki oszczędnościowej na wynagrodzenie mężczyzn i kobiet w sektorze prywatnym; stwierdza z zaniepokojeniem, że zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć przestało się zmniejszać w krajach objętych środkami dostosowawczymi, gdzie różnice są większe niż średnia UE; podtrzymuje stanowisko, że w państwach członkowskich objętych środkami dostosowawczymi należy zwrócić większą uwagę na nierówności pod względem wynagrodzenia i spadek wskaźnika zatrudnienia kobiet;

20. stwierdza, że z danych Eurostatu, Komisji i różnych innych badań wynika, że w niektórych przypadkach między 2008 a 2012 r. wzrosła nierówność w dystrybucji dochodów, a cięcia świadczeń socjalnych i zasiłków dla bezrobotnych, podobnie jak obniżenie wynagrodzeń w wyniku reform strukturalnych, przekładają się na wzrost poziomu ubóstwa; stwierdza ponadto, że w sprawozdaniu Komisji stwierdzono względnie wysoki poziom ubóstwa pracujących wynikający z obniżenia lub zamrożenia niskich wynagrodzeń minimalnych;

21. ubolewa, że w większości przypadków liczba osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym wzrosła; stwierdza ponadto, że statystyki te nie ujawniają o wiele gorszej rzeczywistości, a mianowicie że przy spadku PKB na mieszkańca spada również próg ubóstwa, co oznacza, że obecnie osoby, które do niedawna uznawano za żyjące w ubóstwie, nie uznaje się za należące do tej kategorii; zaznacza, że spadek PKB, ogromne ograniczenie inwestycji publicznych i prywatnych oraz ograniczenie inwestycji w badania i rozwój w państwach wdrażających programy dostosowawcze i doświadczających kryzysu budżetowego prowadzą do obniżenia potencjalnego PKB i generują długotrwałe ubóstwo;

22. z zadowoleniem przyjmuje to, że we wspomnianych analizach Komisja uznaje, iż tylko wyraźne odwrócenie obecnych tendencji pozwoli całej UE osiągnąć cele strategii „Europa 2020”;

23. ubolewa, że co najmniej w przypadku Grecji, Irlandii i Portugalii programy obejmowały szereg szczegółowych zaleceń dotyczących reformy systemu opieki zdrowotnej i cięć wydatków, które miały wpływ na jakość i powszechną dostępność usług społecznych, zwłaszcza w zakresie opieki zdrowotnej i społecznej, pomimo że art. 168 ust. 7 TFUE stanowi, że UE będzie szanować kompetencje państw członkowskich; wyraża niepokój w związku z tym, że w niektórych przypadkach doprowadziło to do tego, że szereg osób nie posiada ubezpieczenia zdrowotnego lub dostępu do ochrony socjalnej, co przekłada się na wzrost ryzyka skrajnego ubóstwa i wykluczenia społecznego, a świadczy o tym rosnąca liczba osób bezdomnych i pozbawionych środków do życia, które nie mają dostępu do podstawowych towarów i usług;

24. wyraża ubolewanie z powodu braku ukierunkowanego podejścia do wykrywania niewydajności systemów opieki zdrowotnej i decyzji o przekrojowych cięciach w budżetach opieki zdrowotnej; ostrzega, że wprowadzenie współpłatności mogłoby spowodować, że pacjenci będą zwlekać z korzystaniem z usług opieki, oraz mogłoby doprowadzić do nałożenia obciążeń finansowych na gospodarstwa domowe; ostrzega, że obniżenie wynagrodzeń pracowników służby zdrowia mogłoby wywrzeć negatywny wpływ na bezpieczeństwo pacjentów i spowodować migrację pracowników służby zdrowia;

25. powtarza, że w art. 12 Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych przewidziano prawo każdego do korzystania z najwyższego osiągalnego poziomu ochrony zdrowia fizycznego i psychicznego; stwierdza, że wszystkie cztery kraje są sygnatariuszami paktu, a zatem uznają powszechne prawo do ochrony zdrowia;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

26. przypomina, że Rada Europy potępiła już cięcia w greckim publicznym systemie emerytalnym, uznając je za naruszenie art. 12 Europejskiej karty społecznej z 1961 r. i art. 4 protokołu do tejże karty, stwierdzając, że „fakt, iż zakwestionowane przepisy prawa krajowego stanowią próbę dostosowania się do wymogów wynikających z innych zobowiązań prawnych, nie wyłącza ich z zakresu zastosowania karty”⁽¹⁾; stwierdza, że ta doktryna utrzymania systemu emerytalnego na dostatecznym poziomie umożliwiającym emerytom godne życie ma z zasady zastosowanie we wszystkich czterech krajach i powinna zostać uwzględniona;
27. wyraża ubolewanie nad ograniczeniami środków umożliwiającymi samodzielne życie osobom niepełnosprawnym;
28. zaznacza, że Komitet Ekspertów MOP ocenił zastosowanie konwencji nr 102 w przypadku reform greckich i stanowczo skrytykował radykalne reformy systemu emerytalnego, przy czym te same krytyczne uwagi zostały przedstawione w 29. rocznym sprawozdaniu organizacji z 2011 r.; przypomina, że konwencja nr 102 ma zastosowanie we wszystkich czterech krajach i należało ją uwzględnić;
29. podkreśla, że wzrost ubóstwa społecznego w omawianych czterech krajach powoduje również wzrost solidarności wśród najsłabszych grup dzięki wysiłkom prywatnym, sieciom rodzinnym i organizacjom udzielającym pomocy; podkreśla, że tego rodzaju interwencja nie powinna stać się strukturalnym rozwiązaniem problemu, nawet jeśli polepsza sytuację osób najbardziej potrzebujących i pokazuje zalety obywatelstwa europejskiego;
30. z zaniepokojeniem stwierdza stopniowy wzrost współczynnika Giniego wbrew ogólnej tendencji spadkowej obserwowanej na terenie strefy euro, wskutek czego znacznie wzrastają różnice w dystrybucji dochodów w obrębie państw wdrażających programy dostosowawcze;

Wczesne kończenie nauki

31. z zadowoleniem przyjmuje to, że liczba osób przedwcześnie kończących naukę maleje w omawianych czterech krajach; stwierdza jednak, że można to częściowo wyjaśnić trudnościami w znalezieniu pracy przez młodzież; przypomina o pilnej potrzebie przywrócenia wysokiej jakości systemów szkolenia, ponieważ jest to jeden z najlepszych sposobów zwiększenia szans młodych osób na zatrudnienie;
32. z zadowoleniem przyjmuje to, że odsetek osób z wyższym wykształceniem rośnie we wszystkich czterech krajach; stwierdza, że można to częściowo wyjaśnić odczuwaną przez młodzież potrzebą poprawy przyszłych szans na rynku pracy;
33. wyraża ubolewanie, że – głównie ze względu na cięcia w finansach publicznych – jakość systemów edukacji nie odzwierciedla tej pozytywnej tendencji, co prowadzi do pogłębienia problemów młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (młodzieży NEET) oraz dzieci ze specjalnymi potrzebami; stwierdza, że takie środki mogłyby mieć praktyczne przełożenie na jakość edukacji oraz na dostępne zasoby materialne i ludzkie, liczebność klas, programy nauczania i koncentrację szkół;

Dialog społeczny

34. podkreśla, że na początkowym etapie opracowywania programów należało skonsultować się z partnerami społecznymi na szczeblu krajowym lub zaangażować ich w ten proces; ubolewa, że programy opracowane dla omawianych czterech krajów w niektórych przypadkach umożliwiają przedsiębiorstwom odstępowanie od układów zbiorowych i przegląd branżowych porozumień płacowych, co ma bezpośrednie konsekwencje dla struktury i wartości układów zbiorowych określonych w odpowiednich konstytucjach krajowych; stwierdza, że Komitet Ekspertów MOP wezwał do przywrócenia dialogu społecznego; potępia podważenie zasady reprezentacji związkowej, co podaje w wątpliwość automatyczne odnawianie układów zbiorowych, które w niektórych krajach ma duże znaczenie, czego skutkiem jest znaczny spadek liczby obowiązujących układów zbiorowych; potępia obniżenie minimalnych wynagrodzeń oraz zamrożenie nominalnych minimalnych wynagrodzeń; podkreśla, że sytuacja ta jest wynikiem ograniczonych reform strukturalnych obejmujących jedynie deregulację stosunku pracy i cięcia płac, co jest sprzeczne z ogólnymi celami UE i polityką wynikającą ze strategii „Europa 2020”;
35. przypomina, że nie istnieje jedno rozwiązanie możliwe do zastosowania we wszystkich państwach członkowskich;

⁽¹⁾ Europejski Komitet Praw Społecznych, decyzja w sprawie okoliczności faktycznych, 7 grudnia 2012 r., skarga nr 78/2012, s. 10.

Czwartek, 13 marca 2014 r.

Zalecenia

36. wzywa Komisję do wykonania szczegółowej analizy społecznych i gospodarczych skutków kryzysu gospodarczego i finansowego oraz programów dostosowawczych zrealizowanych w celu jego zażegnania w omawianych czterech krajach, aby zapewnić dokładne zrozumienie krótkoterminowych i długoterminowych skutków dla systemów ochrony socjalnej i zatrudnienia oraz europejskiego społecznego dorobku prawnego, ze szczególnym uwzględnieniem zwalczania ubóstwa, utrzymania dobrego dialogu społecznego i równowagi między elastycznością a bezpieczeństwem w stosunkach pracy; wzywa Komisję do konsultacji z organami doradczymi, z Komitetem Zatrudnienia i Komitetem Ochrony Socjalnej podczas wykonywania analizy; proponuje, aby zwrócić się do EKES-u o przygotowanie specjalnego sprawozdania;

37. wzywa Komisję do zwrócenia się do MOP i Rady Europy o sporządzenie sprawozdań w sprawie ewentualnych środków naprawczych i zachęt potrzebnych do poprawy sytuacji społecznej w tych krajach, ich finansowaniu i stabilności finansów publicznych oraz służących zapewnieniu pełnej zgodności z Europejską kartą społeczną i protokołem do niej, a także z podstawowymi konwencjami MOP i jej konwencją nr 94, ponieważ kryzys gospodarczy i finansowy oraz budżetowe środki dostosowawcze i reformy strukturalne narzucone przez trojkę wpłynęły na obowiązki wynikające z tych instrumentów;

38. wzywa UE, aby biorąc pod uwagę wyrzeczenia tych krajów, po przeprowadzeniu oceny zapewniła wsparcie, włącznie z odpowiednimi środkami finansowymi w razie potrzeby, działaniom służącym przywróceniu standardów opieki socjalnej, zwalczaniu ubóstwa, wsparciu usług edukacyjnych, w szczególności tych ukierunkowanych na dzieci o specjalnych potrzebach i osoby niepełnosprawne, oraz przywróceniu dialogu społecznego w ramach planu naprawy społecznej; wzywa Komisję, EBC i Eurogrupę do przeglądu i rewizji wprowadzonych środków nadzwyczajnych tam, gdzie to stosowne, i możliwie jak najszybciej;

39. wzywa do zapewnienia respektowania wspomnianych zobowiązań prawnych ustanowionych w Traktatach oraz w Karcie praw podstawowych, zważywszy, że uchybienie tym zobowiązaniom stanowi naruszenie prawa pierwotnego UE; wzywa Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej do przeprowadzenia dokładnej oceny wpływu środków na prawa człowieka oraz do wydania zaleceń w przypadku naruszenia karty;

40. wzywa trojkę i zainteresowane państwa członkowskie do jak najszybszego zakończenia programów oraz do wprowadzenia mechanizmów zarządzania kryzysowego umożliwiających wszystkim instytucjom UE, w tym Parlamentowi, osiągnięcie celów społecznych i prowadzenie polityki zgodnie z Traktatami, porozumieniami europejskich partnerów społecznych oraz z innymi zobowiązaniami międzynarodowymi (konwencje MOP, Europejska karta społeczna i europejska konwencja praw człowieka), przy czym dotyczy to również indywidualnych i zbiorowych praw tych, którzy są najbardziej zagrożeni wykluczeniem społecznym; apeluje o większą przejrzystość oraz odpowiedzialność polityczną w procesie opracowywania i realizacji programów dostosowawczych;

41. wzywa Komisję i Radę do zwrócenia uwagi w równym stopniu na zakłócenia równowagi społecznej – i skorygowanie ich – i na zakłócenia równowagi makroekonomicznej, a także do dopilnowania, aby środki dostosowawcze służyły zapewnieniu sprawiedliwości społecznej i umożliwiły równowagę między wzrostem gospodarczym a zatrudnieniem, wdrażanie reform strukturalnych i konsolidację budżetową; wzywa obie instytucje do priorytetowego potraktowania tworzenia miejsc pracy i wsparcia przedsiębiorczości, a w tym celu – do postawienia Rady EPSCO i jej priorytetów na równi z ECOFIN-em i Eurogrupą, a także – za każdym razem gdy okaże się to konieczne – do zwoływania posiedzeń ministrów pracy i spraw społecznych Eurogrupy przed szczytami euro;

42. zaleca, aby Komisja i państwa członkowskie uznały wydatki w dziedzinie zdrowia publicznego i edukacji nie za wydatki podlegające cięciom, lecz za inwestycje publiczne w przyszłość kraju, które należy szanować i zwiększać w celu większego ożywienia gospodarczego i lepszej naprawy społecznej;

43. zaleca, aby po upływie najtrudniejszego okresu kryzysu finansowego państwa objęte programami wraz z instytucjami UE wprowadziły plan przywracania miejsc pracy w celu odbudowy ich gospodarek w stopniu umożliwiającym przywrócenie sytuacji społecznej z okresu poprzedzającego program, ponieważ jest to konieczne do konsolidacji ich dostosowania makroekonomicznego i zrównoważenia zakłóceń równowagi w ich sektorach publicznych, takich jak zadłużenie i deficyt; podkreśla, że należy wprowadzić plany przywracania miejsc pracy, które uwzględniają:

— potrzebę szybkiej naprawy systemu kredytowego, zwłaszcza dla MŚP,

Czwartek, 13 marca 2014 r.

- potrzebę stworzenia sprzyjających warunków dla przedsiębiorstw, tak aby mogły one rozwijać swoją działalność w perspektywie długoterminowej i w zrównoważony sposób, a także promowania zwłaszcza MŚP, jako że odgrywają zasadniczą rolę w tworzeniu miejsc pracy,
- optymalne wykorzystanie możliwości oferowanych przez unijne fundusze strukturalne, zwłaszcza EFS,
- rzeczywistą politykę zatrudnienia z aktywną polityką rynku pracy,
- jakość i europejskie publiczne służby zatrudnienia, a także wzrostową politykę wynagrodzenia,
- europejską gwarancję zatrudnienia młodzieży,
- potrzebę zapewnienia sprawiedliwego wpływu na dystrybucję dochodów oraz
- program dla gospodarstw domowych bez osób pracujących i bardziej ostrożne zarządzanie fiskalne;

44. wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania z postępu prac w osiąganiu celów strategii „Europa 2020”, ze szczególnym uwzględnieniem braku postępów w krajach objętych programem oraz do przedstawienia propozycji dotyczących skłonienia tych krajów do wiarygodnego dążenia do osiągnięcia wszystkich celów strategii „Europa 2020”;

45. zaleca, aby przyszłe reformy rynku pracy państw członkowskich uwzględniały kryteria modelu elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (flexicurity) w celu pobudzenia konkurencyjności przedsiębiorstw, o czym mowa w strategii „Europa 2020”, z uwzględnieniem innych elementów, takich jak koszty energii, nieuczciwa konkurencja, dumping socjalny, sprawiedliwy i wydajny system finansowy, polityka budżetowa sprzyjająca wzrostowi i zatrudnieniu, oraz ogólnie wszystkie aspekty, które pomagają w rozwoju gospodarki realnej i przedsiębiorczości; wzywa Komisję do przeprowadzenia ocen skutków społecznych przed wymuszeniem znaczących reform w krajach objętych programem oraz do rozważenia efektów mnożnikowych tych środków, takich jak wpływ na ubóstwo, wykluczenie społeczne, wskaźniki przestępczości i ksenofobia;

46. apeluje o przedsięwzięcie pilnych środków zapobiegających wzrostowi liczby osób bezdomnych w krajach objętych programem i wzywa Komisję do wsparcia tego procesu za pomocą analizy polityki i promowania dobrych praktyk;

47. zwraca uwagę, że zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 472/2013 do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja przedkłada Parlamentowi sprawozdanie dotyczące stosowania tego rozporządzenia; wzywa Komisję do bezzwłocznego przedłożenia tego sprawozdania i uwzględnienia konsekwencji tego rozporządzenia dla realizowanych programów dostosowań gospodarczych;

48. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o skonsultowanie się ze społeczeństwem obywatelskim, organizacjami pacjentów i organami zawodowymi w sprawie przyszłych środków dotyczących opieki zdrowotnej w programach dostosowawczych oraz o wykorzystanie Komitetu Ochrony Socjalnej w celu dopilnowania, aby reformy spowodowały zwiększenie wydajności systemów i zasobów, nie narażając najsłabszych grup oraz najważniejszej ochrony socjalnej, co dotyczy również zakupu i stosowania leków, najbardziej podstawowych potrzeb i uwzględnienia pracowników służby zdrowia;

o

o o

49. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
